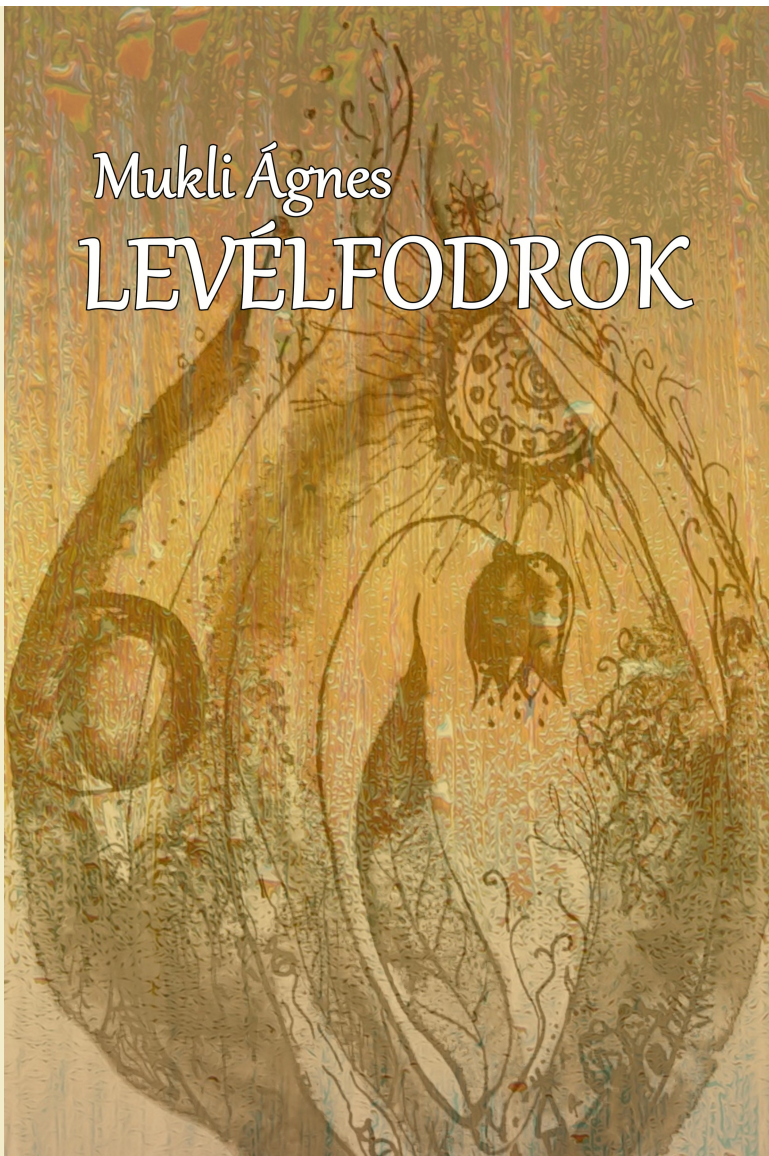

Mukli Ágnes
LEVÉLFODROK

Mukli Ágnes

LEVÉLFODROK

ISBN 978-963-12-8346-4
2017 [ePUB]

Szerkesztette: *Dittrich Panka*
A borítót és az illusztrációt tervezte:
Dittrich Panka
/Csapó Júlia és Varga Kata rajzaiból/

Tartalomjegyzék

I. Emlékezéseim.....	8
Boncza Berta Csinszka a múzsa.....	9
Pokoli vágy.....	11
Összefoglalva.....	12
Szabadon.....	13
Elveszek.....	15
Anyám virága.....	16
Szanálás a konyhában.....	17
Kemenes Kálmán emlékére.....	19
Örök eszmerendszer.....	21
Miért siettél?.....	23
Messziről jött szonett.....	24
Messzire hangzik.....	25
Tinódi Lantos Sebestyén.....	26
Káin gyermekei.....	28
Mondd.....	29
Éhesen faltál.....	30
A legsötétebb árnyalat.....	31
Oly korban.....	32
Utcalakók.....	34
Kezünkben bomlanak.....	36
A legnagyobb magyarhoz.....	37
Erkel Ferenc.....	38
Mint két testvér.....	39
Egy visszatérő dallam.....	40
Az elítélt.....	42
Életem.....	43
Auschwitz.....	44
Verona 2017.....	45
Oltalmaz.....	46
II. A környező világom.....	47
Csillagfényben.....	48
Csupa ében.....	50
Tavaszm.....	51
Csupa kék.....	52
Rábca partján.....	53

Egymagam.....	54
Itthon.....	55
Augusztusban.....	57
Este.....	58
Forró nyár.....	59
Hazafelé.....	60
Reménytelen szeptember vég.....	61
Számvetés.....	63
Hinni újra.....	64
Hópihe szárnyán.....	65
Tata.....	66
Ragyogás.....	67
Árvakelés Naparanyában.....	68
A holnapi kenyér.....	69
Nézem ahogy.....	70
Meggyfánk menyegzője.....	71
Holnap.....	72
III. Az élet érintései.....	73
Embert nevel a falu.....	74
Táncszínház.....	75
Hajnali ébredés.....	76
Egy éjszaka.....	77
Kívül-belül.....	79
Állomás.....	80
Türelem.....	81
E-mail.....	81
Június.....	81
Kerékpárral.....	82
Lopás.....	82
Betegség.....	82
Nagy betű nélkül.....	83
Kelepcében.....	84
Emléket keresve.....	85
Ne!.....	88
Ébredő reggelem.....	89
Álmaim.....	90
Empátia.....	91
Életézés.....	91

Születésnap ajándék.....	91
Kívánság.....	92
Életerő.....	92
Győzz.....	92
Belefáradtam.....	93
Futórózsák.....	94
Hófehérben.....	95
Felejtés.....	96
IV. Szerelem.....	97
Talán a vers.....	98
Vigyázzlak.....	100
Mire.....	101
Egy érzés.....	102
Majdnem	103
Holnap	104
Vers kék kalapban.....	105
Ragyog majd.....	106
Csendbe zártál.....	107
Szétesett vers.....	108
Álom volt az álmom.....	109
Fényvirágom.....	110
Mintha.....	111
Bűvölj.....	112
Andante, adagio.....	114
Élni ébreszt.....	115
Megváltanálak.....	116
Színelve.....	117
Valósággá lett.....	118
Lepkesors.....	119
Ezer nap szerelme.....	120
Úgy szerettelek.....	121

„Nem az érzés szüli a dalt, a dal szüli énekesét.”

Babits Mihály

I. Emlékezéseim

Háttérkép legyél
egy hosszú nap alkonyán.
Mégfáradt testnek
pihentető félhomály,
zuhanó bíborfényben.

Boncza Berta Csinszka a múzsa

Nagy riadt szemekkel
nézte védtelen világát.
Büszke szőke fürtje
arcát keretezte.
Varázsos mosolya hordta
érzéki asszonyiságát,
szája szegletében.
Nő volt, kit csak
sírni tanítottak,
kitaszítottak,
egy különc, ki csak
örülni szeretne, tréfálkozni
és csak beszélni, beszélni
sebeket ejtve, rejtve ha lehetne.
Megbabonázta a nappalt az éjben,
cinkosává tette a léha látszatot.
Vágyaiban egymásba értek
a hiszékeny évek,
szemérmesen vele éltek,
fecsegték esdekeltek, kértek
lelkéből hitelre egy darabot.
Felhős ég alatt nem adnak
enyhet az árnyak,
s kifürkészhetetlen
marad a madarak röpte,
nappal szembekötve,
a napsütötte fák alatt.
Torkába mart az ízes falat,
szájában az íztelen megakadt.
Félig ébren vágyakozva,

átkarolta, felcicomázta
a virágok olthatatlan álmát,
mert fáztak körülötte a falak,
hogy hidegükkel is csak bántsák,
mélyükbe rántsák,
vaksötétben istenverten,
álmatagon.
Megbocsátotta
a megbocsáthatatlant,
mint egy gén kódolt
örökmozgó áldozat.
Ha jött a parázs,
hirtelen lobbant lángra,
fiatal lénye izzott,
égett benne az alkotás vágya,
míg búvkörében lágyan,
utolérte a mámoros
édes kábulat.
Újraéledt benne a sámán hite,
az alku, mi életét mérgezte meg.
Szerelem közelében
áldozat lett, mint érett nő
átégett a tüzes kelepében,
szeretett játszani, szeretett szeretni,
játszva nevetni gyanútlanul.
Pózt, cselt szőtt félszegen,
hogy szerethessen és hogy szeressék.
Visszaütött és védett a szerelemért.
Gyöngéden... dadogón...zavartan,
szakadtan s ha kellett véznán, némán,
szeretve vagy szeretetlenül.

Pokoli vágy

Bűnössé válok forró karjaidban,
ölelj engem a büntelent.
Ébredjünk együtt kárhozott kínban tékozlón,
tűzrubin fényedben vesszem el.
Fojtsd belém szavam csókos öleléssel,
simítsd testemre túlvilági lángod
hadd találkozzon menny az éggel,
földi örömök közt égjen el egészen
a pokoli vágy, mi bennem sajog.
Hadd legyek örökre, léha angyalod.

Francois-Auguste-René Rodin: A csók c. alkotásához.

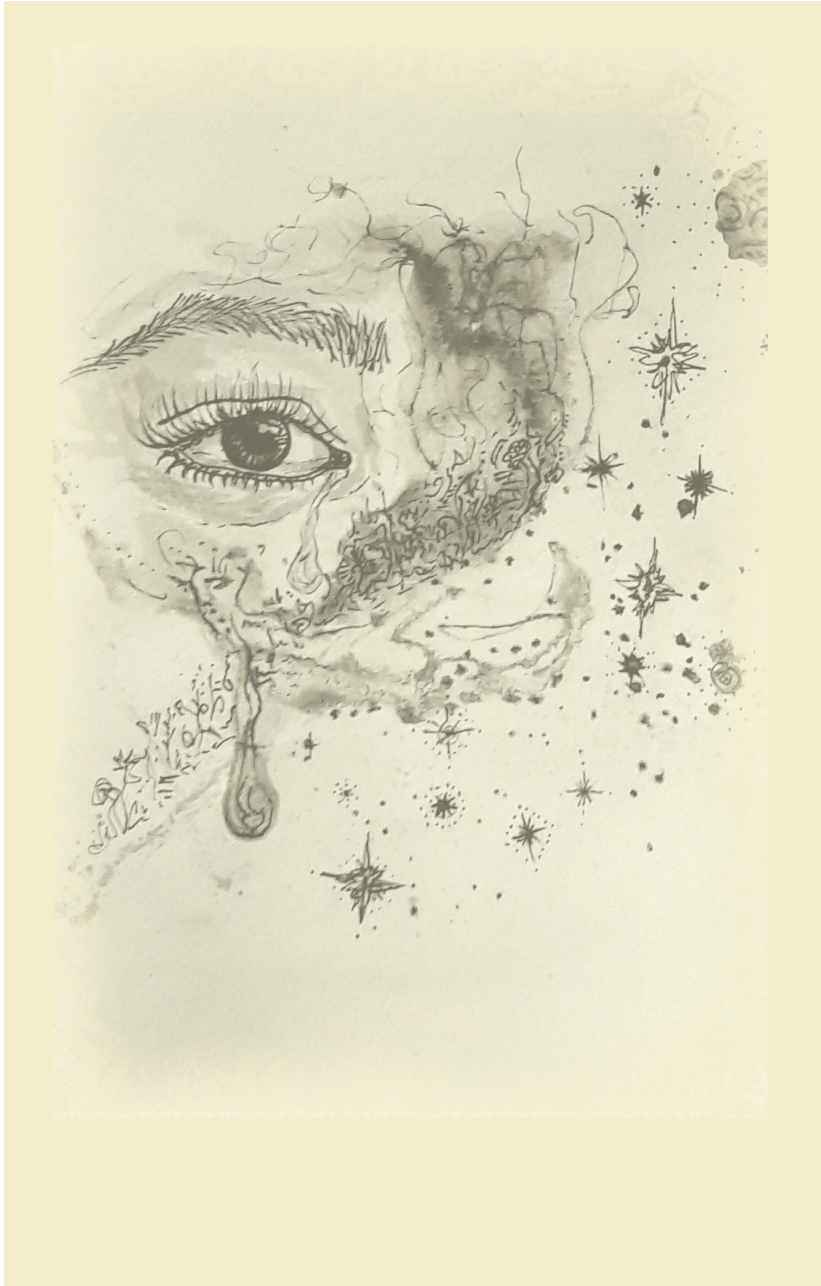
Összefoglalva

Csak a szégyen,
a sajátom és a rám hagyott!
A szám befogják,
pörölnék, szidnak,
gond egy leesett dinnyemag!
Szemmel ölnek, visszabeszélnek,
rám se néznek, kinevetnek,
mert gond egy leesett dinnyemag.
Szavamba vágnak, kiabálnak,
arcul csapnak és becsapnak,
hisz a gond, egy leesett dinnyemag!

Ezek után már fel sem tűnik,
hogymindig van mellettem,
egy üresen hagyott szék!

Szabadon

Gyöngy és gyémánt volt minden szavad,
most szegények szegénye lettem.
Szelíd tengerparton kéklő ég feszül felettem,
egy távoli ölelés szorít nagyon...
hagynom, hagynom... szabadon szállni!

Elveszek...

Holnapom benne fogant,
szilaj loncok alatt
bolyongok elátkozva,
vernek tűz madarak,
forró szavakkal itatott
holdezüst szerelmek.
Ó, hervadó világom,
virágom színtelen.

Fáradtan hull az eső,
a régi futamok
félszeg ütemét űzöm,
hold fénye rám fagyott.
Éteri pillanat, felettem
bódító csillagok.
Ó elvesztem, elveszek,
elveszett vagyok.

Könnyeim árván csorognak
éj-lila csöndemben,
repkény arcom viola
színekben zöld berek.
Sejtelmes, rejtett óhajom
kísértése vagy nekem,
ó hervadó világom
virágom színtelen.

Hideg tél jön fagyával
havasok hidege int,
hóesés, vastag hó,
múló napok keservein.
Mégápadt felhő arcok
zokogása vagy nekem.
Ó elvesztem, elveszek,
elveszett vagyok.

Anyám virága

Kicsi kertünk napfényében
bazarózsánk bontott szirmot.
Éjjelente játszi szélben
anyám szívéen tavaszt ringott.
Öreg házunk görnyedt hátán
oldott görcsöt nagy titokban,
bimbó bomlott, hold is látta,
langymelegben, illatosan.
Anyám könnyét felitatta,
kötényére hullt virága,
fehér szirma boldog derűt
jövendölt a szép arcára.
Virágait nevelgette
nézegette fáradt szemmel,
mintha égne tűz lángjában,
sosem múló szerelemben.

Hála virág ez hidd csak el,
csokorba kötve hervad el.

Szanálás a konyhában

/T.L. Versek/

Talán repül, talán landol, akár német, akár angol...
szóról szóra recseg-ropog, ahogy nézed, ahogy
dobod.

Konyhapulton kannák, relék, önindító, használt
edény.

Tojásfőző letakarva, rendezgeted, karod marja
nézegeted válogatod, ami nem kell rakod félre.
Nem lesz ebéd itt ma délre! Csak emlékek közös
tálon,
milyen is az omlós marha, vadas mártás,
zsemlegombóc.

Tárolod a törülő kendőt, óralapon, lámpaernyőn,
tea levél vakum alatt, nem szökhet meg a pillanat!
Barack lekvár mosógépben savanyodik félelmében.
Félálomban már csak várja, hogy felbontsák
vacsorára.

Tranzisztorok, áramkörök, teniszlabda, kávé török,
arra vár, hogy tegye helyre, szórófejet szénkefékre,
dobozt bele dobozokba, kicsiket a még nagyobbba.
Illatmámor, jázmin rózsza, időtlenségre kárhozva,
hiába vár puha arcra, vézna nyakra, puha kézre,
bezártságra van ítélve. Biciklitank, mint a harang
öblös hangja kongva zengve új akkordot az éterbe.
Húttó mágnes, vonz és taszít, téped, tapad mérete
nagy,
hogyha húzod odaragad. Ellenállás, nincs rend sehol
biztosíték az asztalon. Print lemezek üvegpálcák,
lánckerekek teli tálcák. Minden együtt, mint egy
kazal,
mindent elnyel a zűrzavar. Tárol, tarol pöröl, keres.

"Hályog fogja a szememet! Szemcseppjeim hol is vagytok,
mosom kezem fehérlenek, ma már semmit sem keresek.
Hagyok mindent az új helyén, így legyen az ember legény!"

Kemenes Kálmán emlékére

*/Az Új Generáció, illetve a Tízek Irodalmi Társaság
szervezője és házigazdája volt./*

Készülni kell a halálra?
A boríték amit előre megcímeztél
megérkezett.
Őrzi kezed írását ami már hideg.
Voltál, éltél, verseket reméltél.
Voltál férj, apa, katona és költő
több emberöltőnyi időt kaptál.
Adtál, mint ahogy a teremtmény
neked adott küzdelemre
edzett szeretetet.

Hullámokon megtört szélárnyékot,
hogy védj azt ki verseket remél,
hogy a szavak messzire érjenek,
hogy lángoljanak égjenek
visszhangozzanak,
és sose halljanak meg.
Temetni kellene, de nem lehet.

Testedet a jószágos akarat
nemes célra szánta,
hogy szolgáljon
még a földön tovább,
az Isten szolgálatára.

Könyved az asztalon,
mellette mécses ég
emléked fénye lobog...
Arcomról könny pereg,
szívemre úgy dobog
ahogy az eső kopog
utánad részegen.

Kálmán búcsúzni kell...

Örök eszmerendszer

József Attila első sírhelyénél

Lépted fájón, tárt szívemre koppan,
tán közelemben jársz vagy oly messze.
Látszatok közt tudod, mi hol volt van,
sajgó ütlegektől fölsebezve.

Rohanva nyílnak csalfa virágok,
a dőlt keresztek egymásra nőttek,
méltósággal egymást csúfolnátok,
mint félretett, megunt szeretőket.

Leszegte fejét a múlt idő, meghajolt
előtted, legyőzted csendjét végleg,
bárcsak rontva melengetne karod,
retteghetne rőt eretnekséged.

Nem hittél égő napsugarakban,
csodás álmokban az árny oldalán,
csak feszülő, fájó fájdalomban,
tudtad, úgyis mindent elrontanál.

Mindenséget akartad karodba
ölelni, minden nőt, ki mosolyog,
nyarad őszben, teled tavaszodban,
esőt szívedben látni, hogy zokog.

Fájdalomma lettél, fájdalomam vagy,
mesterkelt ütések becstelenül,
feltört szekrénynek széthullott csavar
hegéből font élted beteljesült.

Hazug világban örök, friss szavad
párlata szíveknek, édes nedű,
ujjá szül minden merész akarat,
csak alvó élted marad keserű.

Miért siettél?

V.Z. Emlékére

Miden nap felragyog a Nap,
lánglelkét mutatja a hajnal.
Zöld mezőn átrepül a szél
simogatón, lenge szárnyakkal.

Aggasztó sérelmek múlnak,
mint bűnös holtak elnémulnak
az utolsó kiáltások,
sikolyba fúlt asszonyukkal.

Elfelejtődnek a vádak,
törölnek forró éjszakákat,
takarnak sajgó kék eget,
üres magyarázatra várnak.

A falu, elítél, sirat,
öntözi árva rózsáidat,
könnyek mögött mosolyogva
ma még zokog, holnap már vigad.

Messziről jött szonett

Ica néni emlékére

Álmodba hajtánám kócosan fejem,
hogy tisztán melengess, éledjen a nyár.
Bűn nélkül ahol jársz csak jóság terem,
ott messze fenn, a csendes égi tanyán.
Mondd el, hogy így is jó, számkivetetten,
tegnapot szomjazunk záporok után.
Már nem lehet arcod puha kezemben
törékeny tested szárnyakon száll csupán.
Kicsorbult fejsze üt-ver kidőlt fákat,
görnyedő ága hazug földre omol,
fehér sirályok vijjogva felszállnak,
törékeny tested könnyű széllel oson.

Küld le földünkre, arcod égi mását
jóssággal, nyíló rózsák hadd csodálják!

Messzire hangzik...

Nagy László emlékére

Messzire zengted dolgos, dübörgő dalod
ködfoszlányokba rejtett vágyott dallamát,
nehéz szavak könnyét viselted tehernek,
reszkető városok zaján, vadak lábnyomán.
Marta torkod az érces szó, a szent...
Lángok parazsa égetett, csapongó lelked
vándorútra kelt.
Lobogó sörényű lovak vágóján,
tücskök nyári dalán,
füttyörésző parasztnak tenyerébe köpve,
ha a szegénység kiserkent rozzant házfalán.
Zengett az akácos, ropogott a tűz,
a szél hevített keserűség csak egyre nőtt.
Keselyűk véres csőrétől felvértezve
pacsirta repült az égre, feljajdult a határ.
Megrogyott házadba visszajártál,
mert eskü kötötte múltadhoz a jelent.
Megmaradt benned a lányok víg kacagása,
a legények tánca, az elfelejtett nevetés.
Pásztorok nyara vadkörtefán időzött,
mezőkön pihent meg az emlék,
zöldülő vetés ringatta alkonyát.
Idegen hazugságokra száradt a
mezítlábas sár.
Csődörödtől a fékszar a zabla,
mindig veled, s igazaddal,
mint barát vagy rokon,
alig hallatszík, mégis utánad oson,
hóesésben puhán, mezőt takar,
mégis messzire hangzik...

Tinódi Lantos Sebestyén

Várfalakon lantja keserve pengett,
viadalokról, vitézségről zengett.
Édes hazánknek vigaszt kerestetett,
jó királyinkról meg nem feledkezett.

Csordultig szíve hazaszeretettel,
szomorú vígsággal, békével telve,
dicsőséges minden cselekedete,
mindennapjainkban áldott kegyelme.

Özvegyet árvát siratá el dala,
népünk fiának hűség szolgálata.
Hittel szólt vitézek hős diadala,
könyörületben álhatatos vala.

Hitetlenekről szólt, feldúlt Budáról,
öldöklésekről, örök boldogságról,
hű hitvösöknek népes családjáról,
szép ígéretnek megmaradásáról.

Ne idvezüljék romlásnak virága,
átkunk irgalmas madarára szálla,
szent győzelmünknek legyen vigassága,
katonák, harcosok maradására.

Jámbor madárhadnak legyen nyugalma,
örömet szálljon, legyen bizodalma,
reménységében szabad akarata,
kék határtalanságban birodalma.

Pohárköszöntőt mond vérvörös borral,
áldja Istent minden alattvalóval.
Krónikát ír fogságról tüzes szóval,
dicső-hívségről idvességgel szóla.

Históriáit századok vigyázzák,
erős kőfalakkal, körülbástyázzák.
Idvezlik utódok, dalát példázzák,
záporosó öntözte hervadását.

Káin gyermekei

Csak ölni és halni ne kellene,
teremtőnk, oly sok titkot rejtegetsz.
Évekig álmodjuk hegyek heges ormát,
gyors folyók tükrét,
képzeletünk zöldellő virágos kertjét.
Hallgatunk, kiáltunk áldva, Isten verten
érkezünk, távozunk fájdalom magányán,
mozdulunk, megállunk tüzek melegében,
egyszer volt hol nem volt mesében.
Gyárkémény az égre, füstjeleket ad le,
sikátor árnyán lassan olvad a hó.
Hideglelősek az éjek, az esték,
szokássá vált már minden szó.
Esőcsatornában kihűlt madártetem,
tévében reklámdömping,
torz álarcok csúf szörnyeken.
Ma gyilkoltak az emberek,
hordozzuk az átkunk.
Káin és Ábel házatok házunk.
Rejtőznék Istennek, hogy ne kelljen ölni.
Élünk és meghalunk, ölünk vagy megölnek,
bűneitektől büntetve születünk, bűnösnek.

Mondd

Mondd, miről álmodunk majd a csillagok felett,
ha az est egyszer örökre mindent feketére fest,
ha kapualjakba szökik el tőlünk az ábránd
nap éltette életünk nélkül mondd, mi vár ránk?
Ellenszegül-e majd nekünk a végtelen sötét,
érezzük-e majd az együttlét örömét?
Marasztal-e a szédítőn fénylő víztükör,
a színehagyott vezeklés, a lármás kárhozat,
hisz megdermed minden mozdulat,
perctelenné válik a nappal:
vitázunk-e majd a kiszámíthatatlannal?
Hova száll majd a gondolat
látom-e majd az arcodat s a gondodat,
vagy csak a lelked száll
engedetlenül tépett fellegeken?
Ott is veled, élni nevetni volna jó...
megváltozhatatlan lesz minden, és örökkévaló.

Éhesen faltál

Jajgatást sírtál anyád bajára,
s édes ajkára csengő dallamot.
Apád egy este messzire szökött,
érezted, hogy örökre itt hagyott.

Hánykolódtál hideg szalmazsákon,
tűzhelyen forrt a gőzölgő nyomor,
összevegyült szappan illatával,
szétterült koszos utcán, városon.

Istenfélő lettél kis hiteddel,
gazdag ki csak apró pénzzel fizet,
adósságok adósságra nőttek,
áhitatért lettél kisemmizett.

Megkésett boldogságon nőttél fel,
ha megkaptad, nem tudtad mi elég,
habzsoltad éhséged keseregve,
boldogtalanul faltál, semmiért.

Mellkasod lapos, szívhangod tiszta,
egyszerű, vézna proletár harag,
marcangoló vád bátorságodért,
hogy véreid meg ne tagadjanak.

Védtelenül maradtál gyerekeknek,
utolsó inged fehérebb, mint volt,
nincs rajta gyáva gyámoltalanság,
csak halál, halálod rajta a folt.

A legsötétebb árnyalat

Bözsi néninek

Fénytelen tónus, éjszínű árnyalat...
összefolyt színekben minden oly sötét.
Gyengéd érintéseket vonnak köréd
a szeretve megkeseredett szavak.
Fáradt kezeid öledbe hullanak.
Félhomály takarja szobád küszöbét,
fénytelen tónus, éjszínű árnyalat.

Napfényben fénylő violád árny-alak.
Fekete csillagok fátyolos ködén,
meglelted megfáradt élted örömét,
tavaszt idéző virágzó vágyakat.
Fény teli tónus, éjszínű árnyalat.

Oly korban

Oly korban élek én e földön,
mikor szavaink PC-ken tárolja ramunk,
billentyűzettel,
működik agyunk,
önként mutatjuk magunkat,
szelfink röpít messze,
határtalan unalom,
örökre feledve.

Oly korban élek én e földön,
mikor laggolás nélkül megszólal
a képzelet,
vad óceánok felett átrepül.
Határtalan a tudás, határtalan
az ismeret,
dokumentumokban, papírlapok
jajgatnak rejtve.

Oly korban élek én e földön,
mikor boldogan élhetünk online
életet,
celebként használjuk nick nevünk,
törölünk vagy törölnek, az sem
érdekes,
csak hardver van, s ahhoz
a szoftvered a néma élvezet.

Oly korban élek én e földön,
mikor a világra nyitjuk monitorunkat,
árulkodó bűnökre nézünk vétlen
számadással,

delete gombbal idézzük
a percinyi feledést,
filléres álmainkon, leselkedő
reményt.

Oly korban élek én e földön,
mikor emberként magad is költő
lehetsz,
szonettet dalolni mindenkinek
szabad,
találsz rímeket habzott asztalon,
vagy tálcán,
valós élted mégis, magadon kívül
marad.

Uticalakók

Erős szél vánkósán rongyok közt hálni,
rágni száraz kenyeret cúgos kapukban,
álmatlan léptekkel kint éjszakázni,
lélek nélkül a test, hideg földre zuhan.

Azt mondják, csavargók, rongyosak, koszosak,
feslett életek, korgó gyomrok állhatatos sora,
szakadt széthullott sorsok meddő kapaszkodója,
kilátástalan, bűn nélküli kárhozatban.

Kezünkben bomlanak

Pápai találkozásunk emlékére

Csak reméltük,
hogy találkozunk újra,
oly gyorsan fut a nyár..
Az utcakölykök csínytevő mosolyából
bohóc maszkot maszlatol ránk,
hogy szembe ne vessük magunkat,
régi dalaink dallamán.
Új fejezetben a régi kötődés,
bizonyossá vált mára a képzelet,
komisz betűkből versek álltak össze,
hogy rímekbe kösse a kell a könnyeket.
Bolondos vágyunk valóra vált,
hitünk fénylik platánok levelén,
alkottunk magunknak toprongyos álmot,
elnyűtt ruhánkra virágos foltokat,
bimbókból rózsákat, mik
kezünkben bomlanak, hitünkön.
Csak reméljük, hogy találkozunk újra,
bár egyre gyorsabban rohan a nyár,
száguld, új dalaink új dallamán.

A legnagyobb magyarhoz

Széchenyi István halálának 150. évfordulójára.

Ha apád mondja, hogy légy hű magyar
ifjú Stefferl osztrák huszárkapitány,
Tanuld meg, hogy blumen – magyarul virág,
- s reményt veszve is maradj magyarnak.

Ne hagyd, hogy rajtad szánakozzanak
kárvallott ellenfelek – legyél szilárd!
Ha halkul a vihar, ha eső szitál,
ha a vajúdó nemzeted hallgat.

Adj abból, mit hű földed terem,
tegyél, hogy a folyóknak medre legyen,
s hídj, mit akar keserű szenvedély.

Tudásnak józan háza, az értelem,
hogy a fiak fia mind magyar legyen!
Új élet kell, mit elkerül a veszély.

2010.

Erkel Ferenc

Nemzetünk zenésze

Mikor megtért már a vénülő test
békésen pihenni a virágos
sírhalom lábaihoz, felhőtlen
égből hoztak zefírek dalából
font koszorút, sírjára mindörökre.
A sötét éjben rémít az álom
mi ifjúként élteben legyőzte,
egy korcs nemzetet vajúdó világon.
A partitúrák búvkörében élt,
a zene, a taps szentélyében zenélt
- egy népnek tisztelgett himnuszával.
Magyar földön magyar zenét teremtett
virtuóz módon. Lelkesült mestere
a múzsa apoteózisának.

Mint két testvér...

Sírtál e valaha értem,
vagy miattam,
jöttél-e hozzám, ha valami fáj?
Árvaságunk kacagtuk együtt,
harsogva játszottunk hintát,
viruló kertünk kis kapuján.
Nyikorgott, csikordult előre hátra,
hajunkkal lebbent a kerge szél,
fűzős cipődben nyarat álmodtál,
fájdalmasan sértő bánatért.
Velünk nevetett minden virágunk,
"Anna tele van a kanna," csúfoltalak,
"Böske szöcske," vissza gúnyoltál,
s közelre értek a meszelt falak.
"Anna megcsípett a hangya...
Anna csípjén meg a hangya..."
kiabáltam, lármánktól hangzott a kert,
harsány hangunk rigót,
szöcskét, madarat felvert.
Csípős szavamtól könnyezve sírtál,
bokor alá bújtál, hogy keresselek,
rezgő ágak elárulták hol vagy,
s én örömmel, sikongva öleltelek.
Ne sírj miattam, édes kicsi Anna,
kiabálj, csúfolj inkább vissza,
"Böske, háromlábú szöcske...
fogj meg ha tudsz Börzse, Örzse,"
így szaladtunk vadul körbe-körbe,
kopott ruhánkban nagyokat neveltünk,
vagy foltokat takartunk, ölelkezve.

Munkácsy Mihály: Testvérek c. alkotásához.

Egy visszatérő dallam...

*"Oly távol messze van hazám,
csak még egyszer láthatnám.
Az égbolt felhők, vén hold szellő
mind róla mond mesét csupán."*

Évekig laktam egy tetőtéri mosókonyhában.
163 lépcső vitt oda, a hontalanságomhoz 56.
A történelem részese lettem, mint áldozat.
Budapesten megtapasztaltam, hogy milyen egy
diktatúra,
a szabadság foglyaként. Mennem kellett,
ha maradok, bebörtönöznek.
El kellett volna számolnom az elcsavargott
időmmel, tudtam, hogy nekem ez nem megy.
Kitagadott a sorsom.
Motorkerékpáron egyedül indultam
neki a nyugati határnak.
9 évig nem jöhettek haza.

*"A sorsom jó vagy rossz nekem
itt minden minden idegen.
Más föld más ég, más táj más nép.
Ó bárcsak otthon lehetnék."*

A családom távolléte és a barátaim hiánya volt
a legfájóbb. Nyugtalan voltam az idegenben,
honvágyam volt.
Beszéltem németül, munkát kaptam,
de mindig éreztették velem, hogy menekült vagyok,
máshonnet nézve, disszidens magyar.

Budapesten puskát fogtak rám,
itt nap mint nap, idegen tekintetek vettek célba.
27 évet éltem Budapesten, 40-et Bécsben,
és haza jöttem megöregedni, egyedül.

*"Holdfényes májusok muskátlis ablakok
hozzátok száll minden álmom.
Ott ahol él anyám ott van az én hazám
s ott lennék boldog csupán."*

Idézet: Hollós Ilona dalszövege.

Az elítélt

Még áll a fenyő.
Büszkén, dísztelenül.
Nyurga törzsére
hiába fentek fűrészt.
Időt kapott a télre.

A gyökere fojt,
ha hagyom rombol, fészít.
Választani kell
vagy örök álmatlanság,
vagy hideg, örök álom.

Ága lassan ring...
fekete rigót ringat,
fehér hó helyett.
Levágott ágaiból,
koszorút fontam apám.

Életem

Élem egyetlen versem,
szenvedélyes, szenvedésem.
Sír a mélabús zongorám,
tavaszom lesz menedékem.

Bokra csalogat, bús bíbor
árnyában még tél sepreget.
Megint fagyott, vörös rubin
csoda rebben, csoda neszben.

Ágak fáznak, éj pihe hó
suhan, hunyt csillagom álma.
Majd elévül, ha elszédül,
majd feléled zöld halála.

Kibontja a fellegeket
fénye tenger, élet éled,
tükre ezernyi takaróm,
hófehéren, hófehérben.

Auschwitz

„Sok kéznek még a kő is enged,”
feltépni az időtlen keservet,
belevájni körmét a fájdalomba
mely karcolta őt, véresen, sajogva.
Lélektelen szögesdrótok szúrtak
vezényszóra haltak ártatlan nyomorultak.
Gázkamrák, gettók, füstölő kemencék
kínzó köve, életünk szálnalmas szégyene.
Sok kéznek még a kő sem enged
feledni éhhalált, mezítelen ütleget,
keményen magába tartja, vörös színe rejti,
a kor embertelenségét, sosem engedi feledni.
Millióknak üzen...

Gárdonyi Géza idézete.

Verona 2017

Hamiskártyás lett az est.
Kacagó nevetést ígért
a kísértő holdfény
gyémánt glóriáján.
Belekóstolt a ringó,
selymesen illatos hajfürtökbe,
a holnapba bugyolált
akarnok vágyakba.
Megirigyelte az alélt testek
ártatlan érintését,
monoton csendet lopott
a gyorsuló percek utolsó,
ernyedten bénító ütemére...

Majd feldördült
az égzzengető sirató robaj...
végzetes, lüktető lángok átkán
bíborpalást feszült az égre.
Összeroskadt értelmetlenül
a szűkös perccé rövidült idő,
a halál közelében.

Oltalmaz

Tudom, hogy szeretsz, hisz élek,
minden ébredésben holnapot remélek.
Reményt adsz, mi éltet,
menedék kell, ha jön veszély.
Vezeted utam hozzád, vagy tőled el.
Te sosem vétkezel.
Tudod az álmom,
megbabonázol eget, ijesztő vihart,
félelmetes forgószelet.
Körülveszel észrevétlen,
csillámló fagyban, napsütésben.
Átmelengetsz minden szépben,
virág szirmokban, fákon remegő levélen,
vagy csak egy zúzmarás fenyőágon,
tudod mikor ébred az éj,
ha itt a karácsony.
A hitetlenek bűneiért
várjuk, hogy megbocsáss,
mert oly csodás a csöppnyi létünk,
emberségünk szeretetre vár.
Nélküled nincs önfeledt öröm,
mi fájdalmat töröl,
békességben enyhet ad.
Jó Atyánknak jó Fia vagy.
Bár néha szól halk imádság,
káromló szavunk istentelen.
„Nincs áhítat már nélküled”
templomunkban.
A jóságod kell nekünk,
szelídítsd meg szívünket
égi fénnel, megváltó Istenünk!

*Evokáció, Garai Gábor: Töredékek a
szerelemről c. versére.*

II. A környező világom

Messzeség kékjét
ha keresed magadnak,
azúrja széllel
suttog, közeledbe ér,
távoli hegyeket rejt.

Csillagfényben

Fölöttünk, távoli csillagok égnek,
féktelen fényük kéklő égre feszül,
ragyogva vakít, folyókba elmerül.
Alvó szirmokat fakaszt földre érve,
üde-zöld lesz vízpart bús meredélye,
zümmögés almavirágon csöndesül.
Fölöttünk távoli csillagok égnek.

Szomjazó csermely szenvedélye éltet,
vízgyöngyök hömpölygő dallama etűd,
lágyszellő dala visszhangzik, mindenütt.
Tavaszzsong, andalít, Nap fénye ébreszt.
Fölöttünk, távolban csillagok égnek.

Csupa ében

Csillaglámpák közt az est
bokrot, eget,
tékozló lombot kékre fest.
Elnémul minden zümmögés,
csak a Szinva patak
szalad boldogan.
Átoson a városon,
átsuhan, megtér,
mélyül medre,
gyorsul sodra,
vizét eső záporozza.
Zafírkék este ring
barackvirág szirmon,
vénülő ága csak ringjon,
csak ringjon,
ahogy hullámok zenélnek
az elpihent éjnek,
csendes parton.
Tavaszi virágzás:
sugdosó fák
életerős hite,
lélegzetvételnyi öröm,

csipkefátyol csillagfényben...
Csupa kék, csupa ében.

Dezső Ilona Anna: Tavaszi est c. festményéhez

Tavaszm

Megszínesül a gyöngyfényű hajnal,
zöld erdőn békésen szél szalad át.
Tovaszáguld szájaló patakkal,
szelíden fut, mint csikó nyargalász.

Megédesül réteknek virága,
égre lobban a pipacsfodró tánc,
fátyolfényben a meggyfa görcs-ága,
csipke szirmon leng a napsugár.

Megszépül a reggeli madárdal,
ébresztő lárma, oly messzire zeng.
Rigó ébred megrebben a szárnya,
rikoltoz csevegve, zengve kereng.

Megszelídül szívedben a lelkem,
megfáradt vándor mindig hazatér,
hogy gyöngéd karokban megpihenjen,
nyárfák tövében szendereg a tél.

Csupa kék

Keresem a tavasz kikelet virágát,
lepkeszárnyat bontó kéklő égen,
csobbanó pataknak tiszta kék vizében.
Virágfakadásnak fodros, borzas selymén,
kibomlott virágok illatozó kelyhén,
teliholdban fénylő jácintok nyugalmán,
liliomszirmok azúrkék szerelmén.
Keresem az arcod álomtalan éjben,
reménytelenségben, fájó könnyörgésben,
múló idők eltékozolt csókján,
zöldülő erdő, rügyező bozótján.
Talán a tavasz meghozza az álmom,
szemed kékjében nyílik kikelet virágom.

Dezső Ilona Anna: Virágok című festményére

Rábca partján

Friss zöld rügyeket
ébreszt a tavaszi szél,
valótlanságból.

Megbabonázott
a csavargó gyors folyó,
vergődésében.

Vízparti égre
nyurga fák magasodnak,
föld rabjai ők.

Lélegzet hárfa,
eleven csendjén trillák,
fülemüle dal.

Egymagam

Szélcsendben hömpölyög a Tisza,
hajlottan áldozó horizontra ér.
Hálóját a hold egymaga szövö,
füzesek, nyírfák ezüstjét búvöli.
Akácillattal üzen a tavasz,
tanyákon aludni tér a nyáj.
Pásztortűz hamvad,
harmonikaszó lassul, halkul,
egyszer csak elhallgat.
Gyöngyöző hullámok verődnek össze,
hogy tükörfényükben fürödjön a Hold:
friss csobbanással egymásba karolnak,
csacska dalukkal partra érnek,
susogó fákkal éji dalt zenélnek.
Vízre hajló, borzas lombok ágán,
nyájas bokrokon loccsan,
megtorpan a sodró áradat, álmodón.
Kanyarog tovább a folyó,
ringó vizén időtlenséget cipel.
Tekintetem valami
finom rebbenéssel ér össze a
sosem volt, sosem lesz
semmivel.

Itthon

Fényesebb itt a csipkefa fátyla,
oly gyorsan nőtt a cserje fölém,
nektárból itt édesebb méz lesz,
simogató volt anyám ölén.

Átsüt a Nap zsenge levélen,
orgona bokrok illata bódít,
átsüt a holnap temető dombon,
friss szellő hangján magához szólít.

Messze elmentem, távol a házam,
földeken utak egymásba futnak,
hazataláltam egy szapora percre,
megfáradtan, elfogultan.

Öröm az itt lét, napszíttá völgyben,
kanális partján, erdők alatt,
őszinte örömben egymást látni,
oly meghitt, ünnepi pillanat.

Lángaranyban érik itt a szőlő,
hamvas szemekből csordul ki a must,
görcsös régi fák ágán,
emlékek árnyán ragyog fel a múlt...

Ezer örömébe sűrűsödtek az évek,
lelkünkbe vájt, tanító szó s intelem,
értelmet adott életünknek, jóságnak, szépnek,
örökké fénylő, ránk maradt kincseken.

Kis falum aggódom sorsodért,
bár földedben új élet terem,
szállj szembe a romboló idővel,
békességet adj az itt élőknek, Istenem!

Augusztusban

Reggel vadgalamb ébreszt
este tücsök zene szól,
széna illatot érzek
lepke libben valahol.

Nap perzselte még a nyár,
édesedik a dinnye,
üresedik a határ
megériik minden kincse.

Gólya vízben botorkál
békát keres a tóban,
cinke fodros bokron áll,
nyár dalol minden szóban.

Szellő lágyan kóborol,
zizeg a fán száz levél,
nyári dalt zeng bokrokon
ága féltőn összeér.

Hallgat csendben az este
szarka dalt cserreg a fán,
mintha diót keresne
a fénylő hold udvarán.

Lopni készül a nyarat
kincseket gyűjt fészkébe
nézd az időt, hogy szalad
szálló madár röptében.

Csak a reményt hagyja itt,
hogy csillogjon csillagon
fénylő tó hullámain
ringatva, elringasson.

Este

Pihen a paplan,
pihen a párna,
az éjtündérek,
parányi álma.
Pihen a szél is,
pihen az este,
liliom fodra,
éjt dideregve.
Holdvilág cselet sző,
zsenge szerelmet,
apró virágon,
szirmot szemelget.
Harmatot lehel
bokrokra, fázva,
ezüstjét szórja
esteli tájra.
Takarják felhők
holdsarló testét,
magára húzza,
hogyan melengessék,
mint puha dunna
ölelik lágyan,
patyolat tiszta
kék éjszakában.
Párnája ábránd,
zord hegyek orma
reggel a fényét,
visszaragyogja.

Forró nyár

Ritkul a lombja vén diófának,
perzselő napfényben a forró nyár.
Tarló szomjaz rekkenő hőségtől,
örömtüzeiben fürdik, forrong már.

Nyár ölelésben izzik az alkony,
testközelében fuldoklik, elég,
hevíti, marja égő szavakkal
a lángható égbolt fénykötegét.

Forróság terjed, szikrát vet bennem,
láz hevít újra s a fény teli Nap,
messze tűzébe fel-fellobognak,
égetnek áldón a napsugarak.

Hazafelé

Ezer tücsök muzsikál bokor alján
dédélgető dalukat dúdolgatnám,
a rét lengén zöldell, virágtól tarka,
mintha a nyár még maradni akarna.

Megérett az alma, érik a körte,
kosárral az ősz, így megy körbe, körbe.
Kerek ez a világ Nap Hold az égen
ropogós cipó, hogy kezedbe férjen.

Szívében én lakom nincs hely ott másnak
tücsökdal szólhat, az egész világnak,
est szerenádja hajlongó fűszálon
harmattól édes lelkembe zárt álom.

Reménytelen szeptember vég

Könnye az éjben,
mint gyémánt,
csillog csillagszemében.
Szénaillatú dombokon,
szekéren vánszorog
az ősz nesztelen.
Fáradtan megérint
minden lombos ágat,
szél törte gallyat,
ezüstfehér tó tükrén
vesztegel.
Nincs biztos hajlék,
titkok mik visszatérnek,
kínokká züllenek.
Bokrokon ringó cinegének
tétova dal a nádzene.
Bár lágyan zsongna még
a nyári szó varázsa,
holdvilága altat,
de nem maradhat,
gúzsba köti
a behatároltság két keze.

Számvetés

Mi űz, mi hajt, hogy horizontod legyen
a szénaillatú domb,
hogy altasson szerelmek éji csillaga,
bánatod suttogja őszi lomb?
Szeptember mindig visszatér,
szekéren húzza pókselyem,
szél muzsikája hangadó,
belenémul ködös reggelen.
Fáradt színében rótt-vörös,
édes az édes számvetés,
vonz, csábít rózsák illata,
ezüstös fehér szürkeség.
Kószál a nyár még erre még,
szelíd szemében csalt jelen,
áradó könnye eső lesz,
felszántott, ázott földeken.

Hinni újra

Aranyban fénylenek az ódon tornyok
hagymakupolán pihen az este.
Arcodon végig fut egy féltő mosoly,
hóesésben ölelsz át nevetve.
Izzik közöttünk félszegen az ábránd,
melegszer dédelgető karodban,
széllelbélelt kerge hópihék táncán
örömmé vált múlt bánatodban.
Hirtelen minden fehér a sötétben,
ringó fenyők, háztetők, csupa hó.
Az ég kering fázósan forgó széllel,
csodákban hinni veled volna jó.

Havas forgatagban szomjammá lettél,
szívemben élsz, újra megölelhetnél.

Hópihe szárnyán

Csillogó hólepel,
égből hullt hópehely,
fénylő csillagok
röpke földi mása.
Kószáló széllel,
egy csendes éjjel,
halk lebegéssel
hullt a világra.
Meggörnyedt fáknak
hó-puha szárnyán,
fény teli fehérben,
hegyek subáján,
lágymögöttében
millió csillám.
Angyali káprázat
apró szikrákon,
sok kicsi gyémánt
didergő fényben,
tékozló napfény
tisztá aranyban,
havas fenyőkön,
tündöklőn, eget
vakító pillanatban.
Tárd ki a karod,
szívem, ha kell még,
cinege hangján
hangod lehetnék,
rigók röptében
sosem volt árnyék,
hópihe szárnyán
karodba szállnék.

Tata

Néma tájon téblábol a tél.
Zászló lengedez az ódon vártetőn.
Igézem az időt, hogy egy percre megálljon,
lassul lomhán, szűköl remegőn.
Csenddé szenderül a hang a parton
esőcsepp koppan fekete kabáton,
le mos minden szél hordta szennyet,
korlátról, kőfalról, magányról.
Sápadt köd terpeszkedik a tóra,
halovány fátyolként lebeg előttem,
halványan kéklik, fakult fehérben,
simul a vár vastag falához,
mozdulatlan múlthoz, a rohanó mához.
Vonz a mélység és a láthatatlan távol.
Sirályok úsznak felém.
Magasan keringnek hatalmas ívben,
vijjogva szállnak, szárnyukon lelkem
röptükben árad, tárul a tér.
Elnézem őket, létüket magamban szövöm tovább,
hogy lehet ennyi szépség e csöppnyi testben,
ha békésen úszik, ha kék ég fele száll.
Mennem kell lassan nevem kiáltják,
árva köveken elindulok.
Hallgatózva szédít meg a csendem,
örülni talán már sosem tudok.

Ragyogás

Könnyében fürdik az ébredő Nap,
Összes sugarát színaranyba fonja.
Didergő földrögön botladozva jár,
Vonszolja tejfehér selymes fátylát,
Azt izzón, vöröslő égre álmodta.
Rebben a légben a jéghideg pára,
Áttetsző tündöklés, a rét felett,
Zsarátnok szívében hevít halálra.

Árvakelés Naparanyában

A felkelő Nap
végigpásztázott minden földgöröngyöt.
Mezítlábasan, repedező talppal,
fénylő kapával görnyedt vállán
érte őt a buja hajnal.
Verejtékcseppjeit harmattá lehelte,
viseltes ruháját tövisek tépték,
csapkodták zord szelek, rozzant házfalaknak,
mégis életet hoz a tagnapi árnyon
szegénynek, gazdagnak.
Borostás szántókról ásító rétre tévedt,
zengő erdők felett nőtt pacsirta szárnyá,
esővé, faggyá,
hogy földjét ujjai morzsolják szét
porhanyós talajjá.
Hogy magot öleljen búzamezőkön,
hogy életet adjon a rekettyés parton,
a holnapba, s mába,
keservektől várandós védtelen világba.
Erővel duzzad a Földben a mag,
csirából sarjad a gyökér.
Kapaszkodik, mint viselős anyjába a gyermek,
ha a lágy kenyér asztalukra tér.
Ma kinek vet földjébe az új szántóvető?
Gazdagnak pénzre kell a szegények pénze,
a szegénynek mindene elfogy kenyérre.
Életet oszt mégis a föld, minden újra éled benne
a nap aranya aranyat áraszt,
s új könnyeket a Teremtő kegyelme.

A holnapi kenyér

Halkan zsibong a város...
ritmust kopognak a talpak, sarkak.
Zsugorodik a járdakő szélén
a balzsamos álom.
Zsibbadt lábon lóg a pók
a pókfonálon,
rám telepszik a bizsergető ismeretlen,
földiekben, égiekben, rímekbe szedetten.
Beléjük botlom, folyton csak mondom.
Égig érő fák alatt ragyog az ébredő Nap,
zsong-bong, dong bokron
minden zümmögés.
Virágok bomlanak ágakon,
fehér meggyfákat mégis
rózsaszínnek álmodom.
Ébrednek a terek, indulnak bicikli kerekek,
zörögnek raklapok,
nyílnak ablakok, ajtópánt lakatok.
Polcokon illatos péksütemény.
Ágyában álmodik a pék legény:
útszéli pitypang,
hogy bont bozontos kalapot,
vagy kovászos kenyér illatot,
zsigereinek friss zsemlét, morzsát
zsongítón ölelő zsémbes asszonyát,
neki még nincs korán.
Ahogy álmából félig ébren föleszmél,
a nappal földereng.
Fanyalog a kávé, mindjárt itt az este.
A csillagos ég újra kékre festve,
nemsokára kelhet újra a holnapi kenyér.
Szerelem paraszán fűthet, süthet a kemence.

Nézem ahogy

Hullámok csapódnak parti kövekhez,
időtlen dallamán simogat a szél,
tétova táncuk ájult csobbanásban,
vadóc tündöklésben lágyan elalél.

Fénylő tarajokban opál-zöld gyöngyök,
átlátszó mámor a csillogó vízen,
szédülten csapong, hús habon cikázik,
szélcsöndben csitul el, lassan megpihen.

Mindenség nyugalmát hozza magával,
csillagközökből hömpölygő halk moraj,
kéklő tajték, csavargó hullámokon
villogva árad, olthatatlan rohan.

Összefonódnak éjekkel nappalok,
záporokkal izzó örök szerelmek,
végtelennek tűnő vágyakozásra,
szirének hangján dalukkal felelnek.

Szapora szívverés, közel-távolban,
szüntelen locsognak, áradnak szavak,
viharral verdesnek lélekharangot,
hullámozó örömben összetartanak.

Meggyfánk menyegzője

Borzas meggyfánk tavasz-üde mátká,
ékes dísze bozontos virága.
Csalogat a nektár szorgos méhet,
sóvárgó forró csók, szép ígéret.

Ágán ringó hamvas selyem fátyol,
szerelem-tűz mint alkonyat lángol.
Csapodár csábul, virágpor illat,
szellő, szavával zümmögést ringat,

Szirmokat röptet, hófehér pelyhek,
száműzötten hosszú útra kelnek.
Öntözi zápor levelek áznak,
vére gyümölcse, piroslik nyárnak.

Holnap

Madárraj árad, boldog futár,
madárdal száll kertem felé,
dal zeng, selymes napfényben,
sarjad az új vetés.

Puha földben éled, most ébred
zsendülő, mámoros tavaszom.
Szakad a tél ereje,
fénye ma pitvarom.

Virágzó pompa, mondd mért késel,
okát tudod-e vajon kedves?
Veled sírok én hosszan,
hogyan holnap nevetess...

III. Az élet érintései

Vadvirág vagyok.
Tükröm légy mint tiszta tó,
hogy elérjelek.
Szólj megtévedt hitemért,
káprázat ha elvakít.

Embert nevel a falu

Utakat taposnak talpak,
házakat építenek kérges kezek.
Szép arcú asszonyok karján
csecsemők sírnak, régmúlt szerelmeket.
Leves forr fazékban délre...
mindenki holnapot tanul.
Tinta-kék jussot követelnek,
sorba kerekítve, olvasatlanul.
Rejtekül, közel az erdő,
folyók erejében duzzadnak szelek,
madarak dalolnak vízi malmok dalán,
élni vágnak itt dolgoz emberek.
A templom harangja, minden házat elér
halk ima apró lépésekhez simul,
szántók adta éltető erőben
jégeső, zápor vihar csillapul.
Elcsitul a hang az utolsó szavakban,
zajtalanná lesz a temető,
a faluvég ünnepi csendjébe bújva,
bölcsődalt dúdol az akácos erdőn a szellő.

Táncszínház

Mutasd arcod fel az égnek,
emelt fővel dicsérd Istent, embert Földön...

Férfi és nő. Vágy és álom.
Simul válluk, hátuk egygé,
lágý cédrusok mind a ketten,
egybefornak forgatagban,
örök éltű szerelemmé.
Legyél fennkölt, fényben árnyék,
világ fénye,
mozdulatlan világ árnya.
Erős tested forduljon meg,
szép asszonyod mosolyára.
Gyöngysor csörren, karod ág már,
életfádon új szivárvány.
Térdepeljen szűzi lényed,
békéljen meg hideg földdel,
cipelje a nehéz terhet,
új életért hű szerelmet.
Zihál tested, lépj előre
sorsod fordul esztendőre,
taps, vihar, talpad hangzik,
férfi erőd gitár dala,
tested, lelked diadala.
Feketében, zöld ruhában,
redőkbe zárt szenvedésben,
madárszárnyal ékes
árva szíved gyengesége.

Arcod mutasd fel az égnek,
dicsérj Istent, ember Földön,
most reményben, mindörökkön.

Hajnali ébredés

Jobb karom nehéz,
nem bírja a tollat.
Fájdalom ébreszt
az éj közepén.
Hangodra keltem,
hideglelősen
arcod kerestem
egy gyermeki testben.
Magamhoz öleltem,
ágyamra tettem,
féltőn takartam,
fájón karomba vettem.
Érzem, hogy fázom
hideg itt minden.
Viharos szél fúj,
az utcán féktelenül.
Telet keresne a
kőrengetegbe,
szűk ablakrésekbe,
süvítve tekerve.
Mást nem tud tenni,
mint kölcsön venni
a sálam, s rátekerni
széllelbélelt nyakára.

Egy éjszaka

Megint jött,
egy hosszú-hosszú éjszaka.
Szánalmassá szelídült a puszta szó.

Szemmel verték
szomjazó lelkem.
Vesztesként jártam keltem
a szökött álmok után.
Ágyam szélére
bíbor színeket szítozott a hajnal.
Összefonódik
szóttese pusztán magammal.
Jéggé dermedt,
olvaszt majd felébreszt,
marasztal szüntelen.
Panaszaimra
égető vessző ütéssel felel.

Csak
vánszorgok a hosszú éjszakában,
szánalmasan
szomjazik a lelkem.
Tiszta szavakért kiáltok
könnyes szemmel,
az elveszettnek hitt hitem kerestem.

Tisztul az éjszaka sötétje,
szövetébe szótt
már az arasznyi létem.

Foszlányaiba visszatért
lelkem, érzem.
Támaszom, tiszta hitem,
már virágok szára, szirma.
Erős a szélben
s a rám zuhanó jégverésben.

Kívül-belül

Ajtók csapódnak előttem...
Életem koordinátáit
keresztté csomózták
az együtt töltött évek,
a gyámoltalanság haragján
bűnné nőtt,
olcsó hitszegések.
Dal nélküli már a kín
az örökös viták léha árnyain.
Kívül maradtam az életedből,
csak éltél távol,
mint egy tükrös tenger,
te kint én belül elveszetten.
Ajtók csapódtak mögöttem...
Belém dermedt minden szavad...
most is védtelen
hangfoszlánnyá foszlanak.
Az üresség is metsz és a sűrű csend.
Lent és fent,
kívül és idebent.
Ajtók csapódnak mögöttem...
A fényre festett múltunk ajtaja
alaktalan vaksi koloncok
céltalan hadjárata.
Felsírnék, ha lennék
fűzfaág a parton,
hagynám, hogy vihar letépjen!
Így kívül lehetnék,
csontfagyos nappalon, éjen
rám találhatnának a csillagok.

Állomás

Holdárnyékban lelkek kelepcéje,
sok, messzeségbe révedt akarat.
Hányan haltak már meg
feszülő sínekre szökött
szégyenbe taposott eleven testtel,
a révedő talpfákra fröccsent
frissen alvadt időben,
megcsúfoltan, szeretetlenül.
Megálló várja az érkezőket
a sietőket, némely városon
csak áthaladsz, megfontoltan.
Mint ahogy éled életed,
két kijelölt állomás között.

Türelem

Ma rímbe szedem,
holnap hibát javítok,
ránalba szedetten.

E-mail

Mindennap várom
küldöm, törlöm, menteném,
fájdalmát érzem.

Június

Fényekben vibrál,
hárs illatában reszket,
álmokkal múlik.

Kerékpárral

Pipacsillatban
hozzád rövidül az út,
hús szél simogat.

Lopás

Hűlt helye van csak,
új cím: lopott kerékpár,
lakat a földön.

Betegség

Íztelen minden,
fojtó fájdalom, mindjárt
leteper a láz.

Nagy betű nélkül

sajog a kezem
sajog a szívem
eltörött csontom
a szívem is fáj
holtta nevettek
a csélcsap lelkek
fájdalmam éles
mondhatnám kéjes
az est is
oly halovány
mi kell még
mondd el
a fájdalom ellen
felkötés
vagy hidegen
borogatás
gyengül a karom
párnámon hagyom
bal kezem nélkül
írom a versem
nagy betű nincsen
kicsit értelmetlen
mert sajog a kezem
sajog a szívem
eltörött csontom
a szívem is fáj

Kelepcében

Fájdalmat arattam lelkek kertjében,
gyűlölködéstől lelketlenné váltam.
Különc hiszékenységemből megtértem,
álságos lármába bezárva vártam.
Lázadoztam százszor megsemmisülten,
fásulttá tettem sóhajnyi perceket,
veszteséges hiányból nyomort szültem,
néma látszattá szövetkezett veled.
Minden ellenem volt, megfordult a szél
a véletlen most a törvényszerű,
félelemtől villámlott, dörgött az ég
kacatok közt minden olyan keserű.

Mégis megrezdül bennem minden szavad
talánnyá édesedik, irgalmatlan.

Emléket keresve

Egy pár zokni volt
mit először vettem neked
mikor megtudtam,
hogy hozzánk érkezel.
Rózsaszínű és fodros
ahogy visszagondolok.
Majd kaptál egy meleg kabátot
és mindent, hogy új ruhád legyen
új neved s új életed.
Megszépültél az örömtől
a kacagó könnytől,
játszva kérted, hogy újból szüljelek meg.
Babát is kaptál,
Mózes kosárban hordtad magaddal,
ringattad bölcsődallal.
Még meg van a lécs
ajtókerethez szegezve,
rajta a jel, hogy mekkorára nőttél,
kicsi kezed kezemben nőtt nagyra,
hiába tagadna.
Mégis hamar elfelejtődtek az esti mesék.
Most napsugarat tép az ősz,
testközelből szaggat szívünkbe
az ármány, s csak nevet
az egyszer volt szivárvány.
Éreztem, hogy vétkezel ellenem
mikor ellenszegült benned az intelem,
a lélekölő céltalanságban
sodródó semmittevés,
a bizonytalan ébredés.

Bár szállt a dal, de mindig
kísértett a kósza utcazaj
a be nem tartott ígéretek sora,
én lettem az édes mostoha.
Én bolond, elhittem, hogy
van ellenszere a boldogtalanságnak,
a szavam erejében,
az altatóm dalában.
Másként szólt neked a dalom
az akarom az ígérem.
Tudod féltettelek nagyon
az eszelős dactól
a bűzös kocsmá szagtól,
néha önmagadtól.
Legyőzött a görcsös zűrzavar,
már semmi sem zavar.
„Napokra elfeledtelek,
döbbentem rá egy este”
kisfiad táskájában ceruzát keresve,
hogy anyjáról rajzoljon egy képet,
ami talán szép lesz,
miénk marad végleg.

Pilinszky János: Miféle földalatti harc c. verséhez

Ne!

Ne!
Még ne!
Vézna gallyaiddal kapaszkodj!
Bennük vibrál az izgága,
feszítő fényszínű erő.

Ne!
Még ne zuhanj!
Csak kényszer cselekvés
a gravitáció!
Ellenérv időtlen időben,
cáfolat, hogy ága újra éljen.

Ne!
Még ne menj!
Minden jelentéktelen,
csak maradj!

Ne,
még ne hagyj itt,
levelek nélkül is kellesz!

Ébredő reggelem

Megadom magam a játszi szélnek,
zengjen ha útra kel.
Könnyű szellőként repítsen messze,
kócolja hajam, s játsszon velem.
Megadom magam a csavargó szélnek,
kérjen fel csalfán csalóka táncra,
nótáját fülembbe muzsikálja
s mosolyt fakasszon.
Záloga legyen a lomha nyárnak,
az égre növvő nyurga fáknak,
a ragyogó kék égben fürdő teljességnek.
Repítsen föl sárguló, zizzenő falombra,
ragyogja szét zsongón az őszi Nap sugarát.
Verőfényvé váljon hét határon át,
hogy melengessen még a hideg estékre
nőtt sötétben.
Megadom magam a szembe szélnek,
zúgjon viharként szertelen:
mégsem kérdezem, miért!
Fújjon arcomba, jöjjön szembe velem,
hisz ilyen az életem.
Szédület vesztegzár, ördögszekér
megtéveszt, utamba betér.
Megadom magam a csendes szélnek,
a hangoddal suttogó szélcsendes éjnek,
hogy szobámat szelíden lengje be.
Így leszel majd nekem a bűvös széllel
ébredő reggelemben, lágy zene.

Álmaim

Mondatokká esnek szét a versek,
mint feszület arcára mázolt áhítat,
kopognak vágyva, hogy összeszedjem
apróra tört darabjaikat.

Álommá rakom össze őket,
verslábakon kántálnak új imát,
dicsérnek romlott szeretőket,
keresztre feszített Isten fiát.

Őszi napok éltetik tovább,
repdesnek lebegő sárga levéllel,
vadrózsák pirosuló ágbogán
megtelnek áradó reménnyel.

Empátia

Boldogan néztem
egy másik boldogtalant,
fölkényben voltam.

Életérzés

Észveszejtő gúny.
Jelentéktelenné lett
tévedés vagyok.

Születésnap ajándék

Se tortapapír,
se díszes csoki torta,
ölelés nélkül.

Kívánság

Amit szeretnék,
mezítlábas lidérccláng,
vonalkód nélkül.

Életerő

Tavaszi virág
boldogító szerelemed,
világ mosolya.

Győzz

Mosolyra ébredj,
nevesd szembe a halált,
megretten tőled.

Belefáradtam

Csupa ragyogás az ég,
mint ahogy üveg poháron
táncol az ünnep.
Mégis falak közé szorult árny
sötétlik előttem,
házak oldalára dőlve, félig részegen
az utcaszegleten.
Belefáradtam, hogy kikerüljem,
hisz szembe jön velem,
mint egy régen látott rokon,
újra kopog az ablakon.
Kedvesen vádol, megaláz,
szitok szavakat köp szemembe...
Csak az a perzselő Nap ne lenne
oly ígéző!
Szalad velem az idő,
vonz a fény, mint börtönlakót
a csöppnyi ablakra szökött
egyetlen bűne.
Csak az a kísértő árny ne lenne
sötétben csavargó
tenyérynai vád, szívemen.
Szégyellem, hogy megfagyott
minden mosolyom,
szakadt szajhák közönyén,
megsebzett felszín alatt.
Erős vagyok ha elküldenek,
ha üvöltenek, fásultan hallgatok.
Válaszolok ha nem hallanak,
akkor is, még én vagyok.
Körül vesznek kimért szavak,
hogy kijózanítsanak.
Csak az a fénylő nap
ne ragyogna úgy nekem,
hogy egy káprázat legyen csupán,
az életem.

Futórózsák

Hízelkedő rózsaillat...
csábító az ősz nyomában.
Hozzá libben faggatózva,
összebújnak bágyadt fényben.
Egy töről nőtt száz virága,
mint testvérek ölelkeznek,
águk hajlik szelíd szélben,
egymás rabja, összefűzve,
összenőve kúsznak együtt,
dideregnek éjjelente,
lengő águk földre néz le.
Bimbó ébred félálmból,
igéző a színes szirma,
csábít tüze vörös lángja
Nap perzselte szerelemre.
Rejtőzködnék zöld levéllel,
kibomlanak, kivirulnak,
sóvárognak zápor esőt,
időt kérnek még maguknak.
Tavaszt, nyarat egybefonnak,
zöld ágakat, zöld bokorrá,
szellőt, rózsá illatokká,
nyár örömet vidám kedvvé,
alkonyatot virradattá,
dér ruháját szerelemmé.
Közel a fagy éjszakája,
futnak felhők folyók felett,
őszi eső megérkezett.
Talán a fagy kicsit várhat,
rózsát növeszthet magának.

Hófehérben

A friss hó hófehéren,
összezsillan könnyeimmal,
felhőkből szőtt gyöngyös fátyla
fagy-hidegben fákon csillog.
Szakadt parton halál terem,
egybe olvad part a tóval
visszajáró hajnalokban.
Meggékélt a világ velem,
fák az éggel, part a vízzel
égszínkék fehér színnel,
didergés magas lázzal,
roncs életem a halállal.
Éjszakákon szövöm fátylam,
feketélő sötét éjből,
új ruhámhoz illik selyme
feketével kihímezve.
Oly sejtelmes a világ nekem
hold felettem csillagfényben,
földön járva hóban léptem,
télen nyárban, nyáron télben
tavasz-fényben érted éltem.

Dezső Ilona Anna: Téli kép c. festményéhez.

Felejtés

Araszol a gyanakvó idő,
birtokol minden percet, órát.
Felejtődnek rózsailatú nyarak,
lassan eltűnnek a nevetések,
becéző szavú régi mesék.
A feledés nehéz kő.
Időtlenségbe zár százszor szép ölelést,
fagy-hidegben megfeszült redőt,
fásulttá fagyott alkukötéseket
tömbökké tömörített titáni erőt.
Sziklaszirtek nehezéről nyugalmat,
súlyos vétséget szűkös napon,
mindenen átsüt ami hiányzik,
didergő emlékek fáznak nagyon.
Lelakatoltam némaságom,
elfelejtem megsápadt arcod,
patak sodrását, ha ásít az éj,
ha ölében megtért csillagokkal,
éled a szerető holdkaréj.
Virágok színét sosem volt réten,
hegyormok fölött kósza szelet,
mi távolról rohan, s tudja
hogymég sem haza érkezett.
Elárvult kertem üde zöldje,
napfényben árnya ablakomig ér,
aranyesőktől arannyá lettek,
százszorszépek, szíved helyén.

IV. Szerelem

Magadnak védj meg!
Nagyra nőtt fűszálak közt
jelentéktelen
szirmaim megfakulnak,
félek, hogy nem találsz rám.

Talán a vers

*"Talán a hang, talán a szó,
talán a vers üt át, a félelem falán,"*
ha hitvány ölelésbe ránt
a fázós magány.
Ha cserben hagyottan összerogysz
az igaz szavak súlya alatt,
mint a gyertya félhomályban, fogysz,
magadra maradsz.
Hiába minden szó, csak megriadsz,
mert félsz, hogy hazug a hang,
hazug a szó s a sejtelem.
A lételem mi bánt, csupán csak sérelem,
reménytelen harc, próbatétel álomarc.
Mert vall a hang, a szó, a vers
a vedlett ház falán,
papír babák könnyein,
s papír bánatán...
Fogynak gyúrt füzetlapok,
messzire hallik a zizzenés,
akár a nádasok,
versenyeznek széllel,
kigyúlt tüzek hevével.
Kopottá csépelt rímeken
időz az elmés értelem,
"talán a hang, talán a szó,
talán a vers üt át a félelem falán,"
lüktető hexameterekké lesznek
egyszer, az időtlenség igazán.

Mészáros Viktor: A költő dolga c. versének soraira

Vigyázlak

Védtelessé válok szorító karodban.
Rád fonom édes koloncom,
bolondos szerelmem,
árnyaktól ijedten
a sejtelem ködén.
A képzelet átér
hegyeken völgyeken,
s a felhők fénykörén.
Reggel, ha felébredsz,
kelts rigók dalával,
félts virító rétnek tiszta harmatán.
Büntetlenül rebegj szerelmet,
mint egykor
ébredő létünk legszebb hajnalán.
Égjen lelkünkre a szükséavú éj,
mint a sors hazug istenverése,
álszentül ragyogjon szenvedése,
minden éledő fénye,
utolsónak hitt reménye.
Féltelek, óvlak, rettegek érted.
Kesergek. Hitemmel
magammal rántlak,
ököllet ütlet, verlet,
gyöngéden vigyázlak.
Követlek észrevétlenül,
*„mert bennem élsz, minden baj elkerül.
és gazdag vagyok mérhetetlenül.”*

Gemma Moretti: Őrizlek c. versének soraira

Mire

Mire kisül a pogácsa, nincs aki megegye.
Mire felsajdul a hegedű, megsüketül a zene.
Mire kinyitom az ablakot, letörik a kilincs.
Mire elengedsz magadtól, megsemmisít a nincs.
Mire meghallgatnál, elnémul a lelkem.
Mire megtagadnál oly elveszett lettem,
hogy semmivé válok egy rigó dalában,
egy röpke lepke táncban,
egy sosem volt, ég kék búzavirágban.

Egy érzés

Az idő végtelenségébe pergetett szavak dallamán
érkezett meg hozzám az utolsó ölelés.
Ártatlanul, mit sem sejtve belopózott a szívembe,
és itt felejtődött.

Majdnem

Majdnem ideértél,
visszhangtalan csendben.

Majdnem elértelek,
ködben dideregtem.

Majdnem hozzád értem,
nyári zivatarral.

Majdnem meghallgattál
fecsegő patakkal.

Majdnem elhittelek,
hangos nevetésben.

Majdnem elküldtelek,
utolsó eséllyel.

Majdnem elhagytalak
télről dideregve.

Majdnem eltűntem
csönddel eltemetve.

Holnap

Átsírta magát a nyegle éjszaka,
már józan parázs szemében a reggel,
hideg sötétsége kergette haza
kisemmizetten tele félelemmel.
Semmibe haltam, mégis kiviláglott,
friss szélben zöld levelekkel suttogtam,
nap aranyából csentem égő lángot,
éltedet szerettem, hajad borzoltam.
Örülni akartam, bűnhődtem érte,
sorsom a sorsoddal összefonódott,
szenvedésem felét senki sem kérte,
szépsége útszélre, porba dobódott.

Hajolj le érte, vidd magaddal tovább,
vidítsd fel csokromban lila orgonád.

Vers kék kalapban

*„Jöjj be a házba, vedd le ruhádat
már esik is kint, már esik is kint,
vedd le az inged, mossa az eső
mossa eső, össze szívünket.”*

/Radnóti Miklós: Bájoló/

Megszelídülve száll fel a dallam
reggel szavától tűnik a hajnal,
fájhat a dalnak, fájhat a fénynek
kék kalapjában zengjen a szélnek.
Válasza legyen ébredő csöndnek
utcazenésznél az igaz gyöngynek.
Zengjen az ének, dallama égjen
búvópatakként lelkemig érjen,
szegények pénzét cserélje jóra,
angyalok álmát váltsa valóra.
Dal ütemére zörren az érme
kék kalapjában féltetni kéne,
könnyű karjával szívet melenget,
gitárzenével szellőt terelget.
Szálljon a nóta, zengjen a széllal
szélparipáján messzire érjen,
sétáló utcán kőre terítve
kék kalapjában szálljon a szívre.
Áradjon bennem oldón az ének,
szóljon nyomorról, lássalak szépnek,
szép szerelemről, mi sosem múlik
ártatlan könnyben esőbe bújik,
már hazatérve meghívott vendég
eső áztatta égi szövetség.
Hulljon az eső, mossa az inged
mossa ruhádat mossa a szíved.
Megszelídülve száll fel a dallam...

Ragyog majd

Tenger mélye rejti
hűvös éjszakáit,
nap szállta felejt
vöröslő rózsáit.

Kiskertem megőrzi
termő venyigéjét,
ég és föld közötti
örökség szépségét.

Arcod nevetése
bánatot űz messze,
mezők zöld vetése
utunk keresztezte.

Várni kell az ősze,
érik majd a vetés,
ragyogó időben
napfényre ébredés.

Csendbe zártál

Hirtelen most lett, magam maradtam
csenedbe bezártál szerelemmel.
Miértekre okokat kerestem,
bűneidet messziről hallgattam,
küszöbödről árnyékodat lestem.

Lét jelenében tűnik az alkony
reggelből dél lesz, majd fonnyadt este,
repdesve tér hozzád, hogy felejtse
megkéssett álmom, téged altasson
ringasson dalával végtelenbe.

Könnyű szél dajkál barackfa ágat
zivatar, minden szürkébe borul,
fénytelen ég lelkemre komorul.
Gyöngeségemben erős a bánat
mi békésen vad tengerbe tolul.

Napraforgó tábla nyár közepén
magot nevel, hogy legyen jövője
zöld ruhája sárga főkötője,
feje lassan fordul ég követén
hullámszik a sárga tenger csöndje.

Lelked lelkemben csokorba fűzve,
holdad a holdamban éjt világít,
napod napomban tengerben ázik,
bánatod bánatomban enyhülne,
dalod a dalomban kivirágzik.

Szétesett vers

Álmodtam egy verset
magamnak,
volt rajta egy hatalmas ablak,
belém láttál.
Lelkemet vitted magadnak,
virradattal dacból
akkor elárvultam,
elájultak a szavak.
Szétesett az értelem.
Nem értettem mit mond
nem üzent, csak volt,
mégis hozzám szóltak
szótlanul mint a holtak.
Mégis hallottam a verset
álommal érkezett
mint egy talány.
Égbe kiáltott halkan
egy éjszaka,
nem csúfolt
nem pocskondiázott,
mondd, ez volt talán?

Álom volt az álmom

Hagyd az álmod
pilleszárnyon,
hadd csókoljon
meg az éjben.
Reggel ébredj
földre érve,
fűre szállva
friss harmattal,
virágszirmon
megigézve.
Hagyd az álmom
lepke kékben
csókolgasson
minden éjjel,
hogy messze vagy
úgyis érzem,
földre érve
úgyis látom,
hogy csak álom
volt az álmom,
pille könnyű
rövid éltű,
csak hittem, hogy
mindörökre
álom követ,
puha párnán
lepke szárnyán
sötét éjben,
álom szótte
messzeségben...

Fényvirágom

Futó felhőkké gomolyog az éden,
kobalt kék végtelen vállunkra koppan.
Fecseg az este, mi vagyunk csak ébren
ketten feleselünk fény teli holddal.
Csak beszélj, csak mondd, bár hideg az este
tántorgó perceken rövid a hajnal,
kedvem a kedvedért kiteljesedne,
titkomért titkodat viszem magammal.
Elhagyott bakancsok ledobott ingek
zaja halkul, fázósan üres padon,
hajléktalanná lett életbilincsek
hallgatnak égi csendet hallgatagon.

Tereld fényvirágom napsugarába,
fond bele kéklőn tavaszod hajába.

Mintha

Olyan mintha várnál,
sosem vártál.
Olyan mintha velem lennél,
sosem voltál.
Olyan mintha látnál,
sosem láttál.
Olyan mintha hívnál,
sosem hívtál.
Olyan mintha szólnál,
sosem szóltál.
Olyan mintha két könnycsepp
egyszerre érne földet
a sorsfordító térkörök
apró percenéseivel,
és sáraranyba záródna
az áhított múlt perceken.

Bűvölj

Bűvölj, bájolg fénykörödben
lélegzetnyi bűvöletben,
tavaszfényű kék azúrban,
fénylő szirmok illatán,
édesedjen minden kétség
pillanatnyi szédületben
édenkertünk hajnalán.
Nézz tisztán a két szemembe,
szakadt inged gyolcs fehér.
Igazlító varázsgömbünk
csalhatatlan égi fénye,
két szemünknek tüze fénye,
békítő ég reménységén,
mindenséggel összeér.

Andante, adagio

Csönded, csöndemben patak csobogása,
kóbor hullámok fecsegő fodra,
szabaddá szökötte, gyávának átkozva.
Mint áradó rebbenés fodrozódik egyre.
Csillogó vízcseppek csorba patakmedre
zubog, gyöngyét gyöngyre hányja,
hömpölyög csobban, hangodnak hiánya.
Csended csöndemben nyár-üde szellő,
zizegő lombok halk rezdülése,
folyónak mélye,
csalóka ösvény útszéli bokra,
könnyfolt a tócsán széllal fodrozódva.
Éj-hosszan virrasztó józan szólam,
ellenem valló dallam,
andante, adagio...
Harmat a hajnalban.

Élni ébreszt

Álmomban valaki csenget,
élni ébreszt a hajnalom.
Azt mondja féltenek,
védelmez ölelő két karod.
"Amióta megláttalak,"
napfényemmel áldalak.
Hozzám simulsz szenvedéllyel,
füzek árnyán, kerek égen,
keservünknek nyoszolyáján,
hajléktalan, riadt éjen.
"Amióta megláttalak
illatosabb a mező,
és azóta tövis nélkül
áll a büszke rózsatő."
Oly jó itt a rózsakertben,
összezárva hű szíveddel,
mint két igaz szerető.
Hallgatunk a forгатagban,
csillagfénnel összefontan,
harmatcseppes gyöngykehelyben.
Veled voltam láthatatlan
sötétedő árnyékodban,
Hold fényében én vagyok,
így akarják a csillagok...

Evokáció, József Attila: Amióta c. versére

Megváltanálak

Megváltanálak halk sóhajommal.
Selymes éjbe kiáltanám neved.
Hegyekről visszhangoznám vissza
minden józan érvelésedet.
Fáznak a cingár nyírfa ágak,
lűktet a tó tükrén a hold,
rekedten süvít a szél is,
hitemben, hitem maradtál mégis.
Ígéret az ismétlődésekben,
tűnődés a szabálytalanná kopott köveken.
Csak szólok, hogy szólj!
Várlak, hogy várj!
Dalolj, vagy csak hallgass,
hogy árnyékom maradhass,
de csak nekem!
Kérdezz, vagy csak mondd,
mi a gondod a fakó messzeségben,
milyen az öröm, ha belül valami fáj,
ha bomló rügyekre fagyban hideg hó szítál.
Átváltozom bodor violáddá,
közeledben leszek kertedben
zsenge bokor alatt, szavaddal takargass.
Levágatsz, letéphetsz, árthatsz,
velem ázhatsz téli esőben,
csak, ne tépj ki tövestül!

Színlelve

Jössz-e ha hívnak a hajnali árnyak,
ha fölkacag benned az ébredő remény?
Ölelsz-e kétségbeesetten *"ha majd az ősz"*
hidege kezedre ér?
*"Összegyűjt minden bánatot, s vele
a lelket behinti csendesen,"*
színlelve aranyló nyarat, hulló levelekkel.
Mondd, jössz-e, ha pislákolnak a didergő esték,
csillaglámpásokban ég az égi-szövetség...
"Eljössz-e vigasztalni kedvesem?"

* Wass Albert

Valósággá lett

Szabadulj átkos csókjaimtól,
felégetsz engem, idezársz.
Izzik perzsel véred, elhamvaszt,
vacogva sírok ma, fohászt!
Hazárd átkodban, senkinek
se kívánj keresetlen magányt
egy bizonytalan semmiben.

Reményem elhal, félve alszom,
remélem mély gyászom apad.
Kietlen sír fon egygégé, férges
hant fed el halkuló álmokat.
Rideg hold szövi szóba kínom,
hiszem, hogy őrzi éjed már.
Szüli köd, sugara tűz-káprázat,
talán mulandó... mondanád.

Egészen meghal, érzem, dalod
valósággá lett, eltemet.
Élni hagyj, úgy vinném imámul
a kint, hogy gyújtson új perceket.
Halott a perc, amely hangtalan,
magába fojtja az imát,
ó áldott boldog sors, előttem
égsz el, üres lesz a világ!

Lepkesors

Hajnalodban megnémultam.
Megtévedtünk mind a ketten,
rejtőzködtünk egymás elől,
lehetetlen szerelemben.
Kerestél, én tovaszálltam
repdeső lepkeszárnyam
vergődött a nyárfaágon,
sóhajtásnyi örületben.
Forogtam a bolond nyárral,
kergetőztem napmelegben...

Túlvilágra íteltettem.

Ezer nap szerelme

Viselem pofonod,
lelketlen keservem
szégyened hurcolom,
magzatom testemben.

Békélj meg éjszaka,
gondodban hamvadok
nappalom csillaga,
lángom kék angyalod.

Táncoló tűztopán,
siratnak könnyemmel,
vöröslő nyoszolyán,
hamuszín csöndemben.

Megszentelt átkom vagy,
hajnali káprázat,
tűzrózsa álmomban,
lángvirág szirmának.

Karodban nyugalمام
ezer nap szerelme,
ingednek illata,
szívembe temetve.

Úgy szerettelek

Hogy válladra sírtam az esőt,
kételyek közt visszavártalak.
Dacom voltál érvelésemben,
derűmben édesült pillanat.

Úgy repdestünk,
hogy vágyainkkal alkudoztunk
szellő-ringta virágok között,
kék lepkeszárnyra szökkent nyarunk,
szárnyaltunk örökzöld rét fölött.

Úgy öleltelek,
hogy sötétlő felhőnk messze ért,
zivatarra lett a hegytetőn,
napfényünk melege csorgott ránk,
s te lettél, egyetlen szeretőm.

Úgy féltettelek,
hogy karommal körbezártalak,
így lettél legnagyobb oltalmam,
éjszakákból eltűnt rettenet,
zöldülő mezőkön friss dallam.

Úgy hiányzol,
mint minden elmaradt párbeszéd,
tarka ünnepnap is messze már,
vén fa ringat néma cinegét,
fagyos, hideg csendje egyre fáj.

